

НА ИСТОКЪ

1. — ПЕСЕНЬ ЗА НЕПЕСНИЦИ

Пазарь. И шумъ пазарски и мълва...
Абуль Хасанъ съ приведена глава

Низъ хората се лута преоблеченъ,
И се заслушва. Неиде отъ далеченъ

Кътъ до слухътъ му долетя завчасъ
И троснатъ някой и прѣсипналъ гласъ.

На пѣстра сганъ наоколо му сбрана,
Единъ софта разправяше припряно:

«Абуль Хасанъ омайни песни пей!
Въ тяхъ свободно римата се лей.

А хубостъ! — на: съ кривачи да се граби.
Едно е — те сж откъмъ мисль слаби.»

Отмина си смутенъ Абуль Хасанъ.
Но ето че на втори купъ, събранъ

По-отстрана, пкъ другъ софта на чело, —
И викаше уверено и смело:

«Абуль Хасанъ прелестни песни пей!
На мъдра мисль въ тяхъ ялмаза грей,

И будятъ те въ сърцето чувства сладки.
Едно е — те сж не до тамо гладки!»

Възчудено Абуль Хасанъ се взре, —
И отмина. Ей трети купъ. И спре

Той тамъ. Ръце размахалъ на широко,
Тукъ трети пкъ разправяше високо:

«Абуль Хасанъ чудесни песни пей!
Въ тяхъ има мисль. Ритъма владей

Той съ безподобно до сега искусство.
Едно е само — липсува имъ чувство!»